

DOMOVINA

Izhaja dvakrat na teden, in sicer vsak torek in petek. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu, in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 1 krono temeljne pristojbine ter od vsake petit-vrste po 20 v za vsakokrat; za večje inserate in za mnogokratno inseriranje primeren popust. — Naročnina za celo leto 8 kron, za pol leta 4 krone, za četrť leta 2 kroni; ista naj se pošilja: Upravištvu „Domovine“ v Celju.

„Celjski Sokol“.

Dobrih štirideset let je minilo, kar se je s Češkega zanesla med nas Slovence sokolska ideja. Slovenci smo bili tedaj komaj vstali iz stoinstoletnega narodnega spanja in sokolska ideja, ki je bila tedaj že zelo razširjena med bratskim narodom češkim, med nami ni še našla povsod pripravnih tal. Le v Ljubljani se je ustanovil tedaj „Ljubljanski Sokol“, medtem ko se je po ostalih delih Slovenije še mirno naprej spalo. Šele v poznejših letih so začela kliti in rasti sokolska društva na slovenski zemlji, tako da jih imamo sedaj že lepo vrsto. Izmed mlajših slovenskih sokolskih društev je tudi „Celjski Sokol“, ki je posebno v zadnjih letih razvil tako živahno delovanje, da ne bo dolgo, ko ne bo na slovenskem Štajarskem skoraj mesta ali trga, da ne bi v njem čuval slovenske posesti čil in krepek „Sokol“.

Ker je zaspal nekaj tako krepko se razvijajoči „Mozirski Sokol“, je ostal na celem Štajarskem edini „Celjski Sokol“, toda vztrajnemu delu se je posrečilo iznova obuditi med našim mladim svetom zanimanje za velike ideje očeta vsega Sokolstva, slavnega Tyrša, in tako se je iz „Celjskega Sokola“ porodil „Murski Sokol“ v Ljutomeru. Ravno tako je pripravil „Celjski Sokol“ tla „Žalskemu Sokolu“, kateri se ustanovi že v kratkem, in pripravljajo se tudi tla „Brežiškemu Sokolu“, ki bo obudil v novo narodno-slovensko življenje tako zagrizeno nemčurske Brežice. „Celjski Sokol“ sme biti v resnici po nosen na svoje delovanje.

Bliža se čas, ko se bo proslavila štiridesetletnica onega znamenitega dogodka, ko je prvič vzkliklo na slovenskih tleh zrnice, zanešeno od severnih naših bratov med nas, ko se je ustanovil „Ljubljanski Sokol“. Dolgo je že od tedaj in Slovenci smo v tem času krepko napredovali. Z večjim narodnim napredkom je v isti vrsti napredovalo med nami tudi razširjenje sokolske ideje in tako bomo ob štiridesetletnici „Ljubljanskega Sokola“ lahko s ponosom zrli na mnogobrojne čete slovenske sokolske vojske, a prepričani smo, da med temi sokolskimi četami ne bo zadnja ona, katero bo postavil na torišče naš „Celjski Sokol“.

Prihodnji mesec bo Ljubljana sklicala v svojo sredo vsa slovenska sokolska društva, a pričakovati je tudi ogromne udeležbe s strani naših najbližjih bratov Jugoslovanov, a ravno tako tudi s severa. Tu bo slovensko Sokolstvo pokazalo takorekoč pred očmi cele Slovenije, kaj je storilo in kaj je doseglo tekom štiridesetletne dobe. „Celjski Sokol“ se marljivo pripravlja za ta slavnostni dan, a v nedeljo smo se pričeli, da bo slavnostni dan vsega slovenskega Sokolstva obenem tudi osobito slavnostni dan „Celjskega Sokola“.

Pred mesecem je obvestil „Celjski Sokol“ spodnještajarsko slovensko občinstvo, da name-rava prirediti v nedeljo, dne 12. junija veselico, katera naj bi mu tudi gmotno osigurala izlet v Ljubljano. Izvolili so se razni odseki, a srce vsemu so bile naše narodne Celjanke. Niso se ustrašile truda, in uspeh veselice v nedeljo jim je bil gotovo najlepše plačilo za njihov trud.

Kmalu po sedmi uri so se začeli polniti prostori „Narodnega doma“ in eno uro pozneje je bil „Narodni dom“ poln občinstva do zadnjega kota. Porabili so se vsi prostori v prvem nadstropju od velike dvorane pa do posojilnične, a povsod je bilo ljudstva, da skoro ni bilo mo-goče najti prostora. V prvi vrsti moramo omeniti ogromno udeležbo iz naše narodne Savinjske doline tja gori do v nebo kipečih planin, nadalje smo videli lepo število gostov iz Maribora, Brežic, Šmarja, Kozjega, sploh moramo reči, da ga ni bilo ne trga ne mesta na Spodnjem Štajarskem, ki bi ne bil zastopan. Tudi izvenštajarskih Slo-vencev smo opazili lepo število, a čuti je bilo v marsikateri družbi tudi češko besedo. Skratka, udeležba je bila najsičajnejša.

Spored se je pričel. Burno ploskanje je pozdravilo nastop telovadcev. Po taktu „Narodne godbe“ so izvajali najprej člani proste vaje. Izvajanje je bilo uprav mojstrsko. Ni še ponehalo pohvalno ploskanje po njihovem odhodu, ko so zaorili navdušeni živio-klici po dvorani: na čelu gospa dr. Karlovškova, prikorakajo v dvorano naše „Sokolice“. Ni jih veliko število in kratek je še čas, ki jim je bil odmerjen za vaje, a odkritosrčno moramo priznati, da je njih nastop oduševil občinstvo do prekipevanja. Sokolice so potem, ko se je burni pozdrav nekoliko polegel, izvajale vaje s kiji. Kakor smo že rekli, jim je bilo za vaje malo časa odmerjenega, toda vzlic temu so jih izvajale najizbornejše, z ono natanč-nostjo in sigurnostjo, ki obeta najkrasnejši na-predek. Prepričani smo, da se bo po tem nastopu šestorice naših Sokolic, katere so res prave pionirke sokolske ideje med spodnještajarskim slovenskim ženstvom, pomnožilo njih število v najkrajšem času najmanj do šestkratne višočine. Kakor že ob njihovem nastopu ni hotel aplavz potihniti, se tudi ob odhodu ni hotel in mogel nikakor poleči. Vsak je moral reči, da je bila to točka, katera je občinstvu najbolj ugajala.

Po nastopu „Sokolic“ je pokazal sokolski naraščaj pri vajah s palicami, da bo vzrastel iz njega „Celjskemu Sokolu“ čil pomladek, ki mu bo leto za letom polnil vrste. Občinstvo je tudi mladim „Sokoličem“ izražalo burno prizna-nje, katero so pa tudi po pravici zaslužili. — Po prostih vajah so nastopili telovadci v štirih vrstah na konju in bradlji, a gojenci s skupi nami. Da bi na dolgo in široko podali strokov-njaško oceno o teh nastopih, ni naš namen, to spada v strokovni list sokolski, rečemo le, da se je pri vsem videlo krepko stremljenje po enotnem načrtu, po idejah prave sokolske telo-vadbe. Nikake pretiranosti, nikakega stremjenja po tako zvanih „bombenefektih“, temveč smo videli le postopni napredek od najložjega do naj-težjega. V vsem smo pa naravnost občudovali res sokolsko disciplino. V vsem se je videla krepka in odločna roka načelnika, brata Smert-nika, ki si je postavil nalogo, da vzgoji „Celj-skega Sokola“ res v duhu sokolskem. V prizna-nje njegovega resnega dela se mu je ob tej pri-liki izročil venec s trobojnico, kar je le v toliko porušilo disciplino, da so telovadci dvignili svo-jega načelnika na rame ob vihnem odobrava-nju občinstva. Ko je nato še vaditeljski zbor bratov Smertnika, Detičeka, Megliča, Vestra in Zabukoška pokazal na bradlji, kako daleč se

lahko dospe v dovršenosti, je bil telovadski spored končan.

Alegorija. — Zastor se je dvignil in v ben-galični luči nam je blestela nasproti krasna slika — Sokolstvo se klanja svojemu očetu — Tyršu. Na visokem, z zelenjem okrašenem postamentu doprsni kip Tyršev, genij (ga. Benčanova) mu po-daja lipov venec, kraj njega maliček sokolski na-raščaj, a z druge strani pa čili „Sokoli“, ki z oduševljenjem kažejo na svoj ideal. Zastava se je globoko poklonila pred ustanoviteljem Sokol-stva. — Krasna je res bila ta alegorija. Vsa čast gospodu Benčanu — njegovi izumi so res prava, istinita umetnost.

Po alegoriji je nastopilo na odru „Celjsko pevsko društvo“ pod vodstvom g. dr. Schwaba s tremi prav fino prednašanimi mešanimi zbori. Vsa čast gospodu pevovodji in zboru. Nato je nastopil prvokrat pred celjsko občinstvo znani baritonist g. Rudolf Vrabl. O Vrablu se je že marsikaj pisalo, a reči moramo, da naše precej razvijeno občinstvo sodi tudi precej strogo, po-sebno ker ima večkrat priliko, da čuje tega ali onega solopevca. Z nekako nezaupnostjo se po navadi sprejme vsakega neznanca, in tako je bilo tudi tu, toda ko so se razlili po dvorani mehki glasovi „Popotnika“, je vse napeto poslu-šalo, in ko so potihnili zadnji glasovi glasovirja, je sledil viharen aplavz. Gosp. Vrabl je moral dodati eno narodno in potem ga je občinstvo zopet in zopet hotelo videti. Vrablov glas je vi-sok bariton, tenorske barve, dobro uglajen in dobro izšolan. Konservatorijske opiljenosti sicer nima, a ima naravnost, kateri se skoraj da rajši prednost pred konservatorijsko rafiniranostjo. Gosp. Vrabl naj bi se še večkrat dal čuti v Celju. Spremljala ga je na glasovirju z znano spretno-stjo gca. Mila Sernečeva. — Pevski zbor „Slov. delavskega podpornega društva“ je nato zapel pod vodstvom g. dr. Schwaba dva moška zbora s priznano dovršenostjo. — Po kratkem odmoru je nato sledila enodejanka „Poljub“, ki je vsled zelo primerne razdelitve ulog obudila v občinstvu obilo smeha. Nekako ob pol ene po polnoči se je začela prosta zabava.

Vsa sila občinstva se je nato zaletela v gostilno k „črnemu krokarju“, kjer so nudile naše celjske gospe in gospice pod vodstvom gospe Vaničeve izborna pijačo. Posojilnični pro-stori so bili izpremenjeni v zelen log, iz katerega je odmevalo veselo petje. V veliki dvorani je nudil gostom cvetlični paviljon (gci. Minka Gre-gorinova in Mila Sernečeva) cvetje, a sladčičarna (gci. Detičkova in Vrečerjeva) vse, kar je slad-kega in dobrega na svetu. Za kadilce je bila na razpolago tobakarna (ga. Smertnikova in gca. Miklavčeva), a hitra pošta in počasni brzo-jav (gce. Kokolova, Druzevičeva in Libensky) sta oddala nebroj poštnih in brzojavnih pošilk. V mali dvorani ste nudili ga. Salmičeva in Ven-turinijeva bogato zalogo jestvin, a peneči šam-panjec ste točili ga. dr. Karlovškova in gca. Žimnjakova. V čitalnici se je nastanila egipčanska kavarna, kjer ste gci. Cilenšekova in Jezernikova skrbeli za izborna postrežbo.

Pozabiti ne smemo zgodovinsko-prirodoslov-nega muzeja, kjer je lastnik razkazoval vse mo-goče starine in novosti iz pretekle, polpretekle sedanje in prihodnje celjske dobe ter veliko vrsto

posebnosti iz naše celjske faune. Posameznosti seveda ne bomo omenjali, saj si jih je vsak sam ogledal.

Zabava je bila taka, kakor je že dolgo nismo doživeli v Celju. Do ranega jutra se niso izpraznili prostori „Narodnega doma“. Ker je bila večina jedi in pijače darovane, bo imel „Celjski Sokol“ lepo dohodke od te veselice.

Končno naj izpregovorimo še besedo o dekoraciji veselilnih prostorov. Prvo mesto je zavzemala kavarna (delo g. Sudiča), ki je bila izdelana uprav mojstrski v egiptovskem slogu. Jako ljubka sta bila nadalje cvetlični paviljon in sladličarna, preprostejša, a svojemu namenu dobro služeča sta bila pošta in tobakarna. — Krasno je bila urejena šampanjska pivnica in okusno bifé. Priznati se mora gospodom dekoraterjem, bratoma Detičkoma, g. Mirniku in drugim, da so se res potrudili, da zvežejo „utile cum dulci“.

Cela veselica je pokazala v prvi vrsti čilost našega „Celjskega Sokola“, v drugi pa njega priljubljenost med spodnještajarskimi Slovenci. „Celjski Sokol“ sme biti ponosen na to prireditev, katera mu je poleg gmotnega zagotovila tudi velikanski moralni uspeh. Na zdar!

Celjske in štajarske novice.

— „Slovenski Narod“ glede opata Ogradija in „Domovina“. Sobotni „Slov. Narod“ pravi nekako, da je „Domovina“ skusila opravičiti g. opata Ogradija, da kljub veliki nevarnosti za narodno stvar ni šel k volitvi za celjski okrajni zastop. Na to odgovarjamo, da „Narod“ v ti zadevi ni točen. Da je postopanje gospoda opata Ogradija glede zadnjih volitev neopravičljivo, s tem se strinjamo popolno s „Slovenskim Narodom“ in v tem oziru je z nami solidaren tudi velik del slovenske duhovščine, ne strinjamo se pa s „Slov. Narodom“, ako je v dotičnem članku izvajal sicer baje z logičnimi sklepi iz „Slov. Gospodarja“ in tudi „Domovine“, da bi se naj zdaj nasproti opatu Ogradiju postavili na stališče, da je izdajalec ali naroden odpadnik. Mi sicer nobenemu časopisu ne moremo predpisovati taktike, za naš položaj smo pa smatrali in še danes smatramo primernim, da pričakujemo i od opata Ogradija i od druge duhovščine, da bodo v prihodnjih prilikah svojo narodno dolžnost v slučajih nevarnosti z vsemi sloji ljudstva složno izpolnjevali, in smo se vsled tega z velikim samozatajevanjem iz ozirov na narodne koristi vzdržali preostrega kritikovanja opatove absence, na stališču „Slov. Naroda“ v ti stvari rabljenih priimkov pa sploh ne stojimo. Da opatovega koraka nimamo vzroka zagovarjati, sledi že iz tega, ker smo že pred našim „zagovorom“ čuli, kar je naknadno svetu objavil „Slov. Gospodar“, da je namreč gospod opat Ogradi Slovence celjskega okraja na cedilu pustil ne le iz pretiranega strahu pred nemškim protestantizmom, ampak ker „Slov. Narod“ zoper duhovščino zabavlja in zlasti ker mu nekateri celjski politično delavni Slovenci niso simpatični. Če bi bilo res slednje vzrok tibe opozicije opata Ogradija, prošta Fleka itd., potem pač moramo to stališče jako obžalovati. Kako je stvar glede simpatij, to itak predobro vemo in na te sploh prav malo računimo. Pravi rodoljub bode pa šel, če je narod v nevarnosti, kakor je župnik Vodušek dne 13. maja v celjskem „Narodnem domu“ prav izborno povdarjal, tudi z nesimpatičnimi rojaki v boj za rešitev najdražjih narodovih svetinj. In mi trdno pričakujemo, da si bodo tudi naši tihi opozicionalci v bodoče osvojili to načelo, ki je danes zlasti pri naših nemških sosedih v najpolnejši veljavi. To nam je pa tudi povod, da z izrazi kakor „izdajica“ v smislu omenjenega članka „Slov. Naroda“ nikomur počemo onemogočiti povrnitve k složnemu delu za blagor in čast skupnega naroda. To je naše stališče.

— Slovensko učiteljstvo in „Domovina“. Od več strani smo sprejeli izraze popolnega soglasja z našima člankoma „Beseda slovenskim učiteljem“. Odlični narodnjaki in sicer narodni učitelji sami se nam zahvaljujejo, da smo s tako mirno in s tolikim samozatajevanjem za vrnili netaktno in žaljivo stališče, katero so zavzeli nekateri slovenski učitelji zlasti nasproti

našemu listu v zadnjem času. Ker torej imamo prepričanje, da učitelji sami obsojajo nerazumljivo postopanje nekaterih svojih kolegov, in da isti sami priznavajo, da „Domovina“ nikdar ni učiteljstvu žalega storila, zato se ne spuščamo več v polemiko, katero prvotni dopisnik skuša iznova izzvati v zadnjem „Učiteljskem Tovarišu“ in petkovem „Slov. Narodu“. Imamo mirno zavest, če je kdo izza zadnje polemike dolžen kaj popraviti, da to ni „Domovina“, ampak kdo drug. Pa kakor razmere poznamo, tega ne pričakujemo, ampak dotičnim gospodom v obraz povemo, da so storili morebiti nevede — kriv korak. Zadoščenje nam je pa, da je občinstvo in tudi večina štajarskega učiteljstva na naši strani.

— Za slovenske zdravnike. Kot znano je do 10. junija razpisana služba distriktnega zdravnika za občine Vuzenica, Trbonje, Sv. Primož in Sv. Anton na Pohorju. Da bi se eventualni kompetenti odvrnili, objavil je „Osterr. Aerzte-Kammer Blatt“, oficijelno glasilo avstrijskih zdravniških komor, v svoji 11. številki od 1. junija neko svarilo, v katerem podpisani „kolegi okraja“ trdijo, da je bilo mesto poprej zasedeno od starega kirurga, ki je le težavno materijelno izhajal, da se služba sedaj opravlja od zdravnika na Muti, da ima Marenberg, ki je le uro oddaljen, dva zdravnika ter da je vuzeniški distrikt zelo obsežen, a da je prebivalstvo ubogo, pozabili so pa povedati, da so razun enega v Ribnici vsi zdravniki v celem okraju zagrizeni Nemci, do katerih ljudstvo iz umljivih vzrokov nima prevelikega zaupanja. Če se je poprejšnjemu vuzeniškemu kirurgu slabo ali vsaj ne predobro godilo, iz tega še ne sledi, da bi mlad, dovzeten, do ljudstva ljubezniv in svoje umetnosti vsestranski več slovenski zdravnik le težavno zamogel eksistirati. Nasprotno! Pisec teh vrst pozna iz lastne skušnje prakso na Pohorju in jo je zamogel primerjati z drugimi baje premožnejšimi kraji na Spodnjem Štajarskem. Prišel je pri tem do zaključka, da je praksa na Pohorju še vedno ena najboljših v slovenskem delu naše dežele, seveda se človek dolgih, včasih zelo utrudljivih potov ne sme ustrašiti. Pri tem sem tudi spoznal dobro srce pohorskega ljudstva, ki je s početka nekoliko nezaupno in včasih tudi v zunanjem obnašanju nekoliko robato, a zdravniku za izkazano pomoč poleg plačila tako iskreno in trajno hvaležno kot redkokje. Trditi si torej upam, da omenjeno svarilo ni nič drugega kot značilen simptom egoizma in strah pred konkurenco, pred vsem pred slovensko. To trditev lahko vzdržujem, ker mi je znano, kako je dr. Lichem na Muti strastno intrigiral, da ne bi l. loco od zdravstvenega odbora v Vuzenici predlagani slovenski zdravnik dobil tega mesta, in je resnično s pomočjo nam Slovincem povsod nenaklonjenega deželnega odbora po različnih spletkah dosegel, da je omenjeni zdravnik končno na mesto resigniral in si drugje poiskal službe. Radi tega je sedaj služba znova razpisana. Iz tega lahko sklepamo na važnost te postojanke v narodnem obziru. Mladi slovenski zdravniki bi morali z ognjem mladeniške navdušenosti in ljubezni do domovine v prvi vrsti paziti, da bi zasedli obmejna zdravniška mesta, kjer si ne bi samo osigurali svoje eksistence ampak zamogli bi obenem svojemu slovenskemu narodu dejanski pomagati. Pripomogli bi veliko k učvrstitvi narodne zavednosti in k ljubezni slovenskega jezika in domače grude. To so Nemci že davno opazili. Krčevito skušajo v vseh mešanih krajih vriniti svoje pristaše. V Št. lju v Slovenskih goricah je tamošnji zdravnik naravnost od „Südmarke“ stalno in izdatno subvencioniran, samo da lažje vztraja. Na to točko sploh opozarjam merodajne narodne kroge, da se bo treba na njo bolj ozirati kot doslej, ker slične razmere vladajo i pri drugih službah. Bojnega polja na meji se ne smejo ustrašiti!

Slovenski zdravnik.

— Izpremembra vožnega reda na velenjski železnici. Ravnateljstvo drž. železnice v Beljaku nam je priposlalo sledeče obvestilo: „Z dnem 1. julija t. l. se uvede na progi Spodnji Dravograd-Celje izpremenjen vožni red, ki izkazuje napram sedanjemu bistveno poboljšanje. Pred vsem odpade pri vlakih št. 1841 na postaji

Velenje ono dveurno čakanje, katero je bilo povod vednim pritožbam, vsled česar bo vlak prispel mnogo prej v Celje (ob 11. uri 1 min. dop.) in bo imel zvezo v smeri proti Zidanemu mostu. Vlak št. 1846 bo vozil nekaj kasneje, manipulacijski postanki na postajah so se na korist pospešenega osebnega prometa skrajšali, vsled česar pa ima vlak v Spodnjem Dravogradu še vedno prejšnje zveze, posebno s Celovcem. Končno se je na občo željo uvedel ob nedeljah in praznikih vlak št. 1832 (odhod iz Celja ob 1. uri 53 min. pop., prihod v Velenje ob 3. uri 30 min. pop.) in vlak št. 1843 (odhod iz Velenja ob 7. uri 12 min. zvečer, prihod v Celje ob 8. uri 41 min. zvečer), vsled česar vozi ob teh dneh vlak št. 1843 iz Zeltwega, oziroma Spod. Dravograda do Celja in ima tu zvezo v smeri proti Gradcu in Ljubljani.“ — Priznati moramo, da se je posebno z uvedenjem nedeljskega popoldanskega in večernega vlaka ugodilo dolgoletni želji celjskega prebivalstva, a ravno tako je tudi stem ugojeno Savinčanom. Vlaka sta posebno pripravna za nedeljske popoldanske izlete in prepričani smo, da železnica ne bo imela škode, kajti primernejših izletov, kakor so v našo krasno savinjsko dolino, si pač ne moremo misliti. Zveza je tudi posebno pripravna za Mariborčane, ki imajo z vlakom št. 40 b najlepšo zvezo s savinjsko dolino. Izletniki južno od Celja pa imajo na razpolago brzovlak št. 3. Zvečer pa ima velenjski vlak direktno zvezo z Mariborom in Ljubljano. Nadejamo se torej, da odslej ne bo nedelje ne praznika, da ne bi bila naša lepa savinjska dolina polna izletnikov.

— Sprememba popoldневnih ur pri c. kr. glavnih davkarijah in davkarijah na Štajarskem. C. kr. finančno ministrstvo je z odlokom od 7. maja 1904 št. 17.464 porazumno s c. kr. justičnim ministrstvom naredbo z dne 23. sušca 1899 drž. zak. II št. 65, s katero so se poslovne ure pri c. kr. davkarijah uredile, sledeče prenaradilo: Pri davkarijah, pri katerih je začetek popoldnevnega uradovanja določen na 2. uro popoldne, t. j. pri vseh glavnih davkarijah in davkarijah na Štajarskem, izjemno davkarji v Gradcu in v Mariboru, se končajo blagajniška opravila ob delavnikih (izjemši zadnji delavni dan v vsakem mescu) ob 4. uri popoldne. Zadnji dan vsakega mesca popoldne se blagajniška opravila sploh ne izvršujejo. Ta odlok velja od 1. julija 1904.

— Vest o napadu na vlak, ki se je izvršil v soboto teden pri Laškem, vzdržujemo vzlic „vahtarčnemu“ zavijanju v celoti. Ako mislijo gotovi ljudje, da si s takimi popravki kaj koristijo, se pač motijo. Ponavljamo torej še enkrat, da je orožništvo na Laškem ovadilo celjske nemške dijake kot storilce napada na vlak južne železnice. Čemu so se pa celi teden vršile preiskave v gimnaziji? Sicer bo pa že državno pravdnštvo storilo svojo dolžnost, in naj „vahtarca“ piše, kar hoče.

— „Vahtarca“ je v svoji predzadnji številki hujskala celjsko fakinažo na Slovence, ki so se udeležili Sokolove veselice v nedeljo, toda to hujskanje ni imelo zaželjenega uspeha, kajti razun par pohlevnih žvižgov, ali potlačenega „hajla“, ni bilo čisto nič posebnega. Posebno se nam je dopadlo, ko je iz delavnice črevljarja Matschegga v Posojilnični hiši ob kapucinskem mostu nekdo zarjul svoj „hajl“ na mimoidočega Sokola, a pokazati se ta junak ni upal izza vrat. No, saj pravimo, celjskim „Nemcem“ se je že hudo pomirila njih vroča kri in vsa „vahtarčna“ hujskanja ne izdajo čisto nič več. Seveda, kdo bi se pa dal na ljubo nekaterim papirnatim razgrajajem zapirati! Si pač tudi „Nemci“ mislijo: pojdi se solit „vahtarca“.

— Umrl je dne 31. maja v Gradcu znani krčmar in posestnik v Trnovljah Miha Pilič, po domače Ložnar, h kateremu so prav radi zahajali celjski Slovenci. Mož je bil prava slovenska korenina. Visoko je čislal svoj materin jezik, bil je vedno odločen narodnjak. Pogreb je bil dne 3. t. m. na pokopališču pri Sv. Petru v Gradcu. Vrlemu možu bodi lahka potujčena zemlja slovenska!

— Odgovor laškim nemčurjem. Odgovor se mora dati na izbruh sovraštva laških nemčurjev zoper Slovence ob priliki zadnje birme.

Ta odgovor pa mora biti dostojen slovenskega naroda. Ker laški nemčurji ne morejo gledati Slovencev in slovenske zastave, moralo se bode sistematično delovati na to, da se vroča želja laških nemčurjev izpolni ter doseže v gospodarskem oziru popolna samostojnost in neodvisnost Slovencev laškega okraja nasproti tem nesramnim ljudem. Vsi Slovenci laškega okraja torej pozivljajo, da resno mislijo o tem, kako se bode dalo to na najuspešnejši način doseči. Zlasti premožnejšim narodnjakom velja ta poziv, kajti treba bode gospodarstveni promet naravnati v nove tire, tako da se sčasoma vsi od Slovencev izvirajoči dohodki naklonijo le narodno zavednim prebivalcem. V kratkem se skliče shod zaupnikov, ki bode izdelal točen načrt osamosvojitve od sovražnikov našega ljudstva in se dogovoril natančno o taktiki in nabavi denarnih sredstev.

— Sv. Jurij ob juž. žel. Dne 8. t. m. je prihrula čez Resevno v Vogljanjsko dolino (pri Sv. Juriju ob juž. ž.) grozna nevihta s točo. Nebeški elementi so samo četrte ure tako besneli, da so uničili vse v krajih Kladje, Hruševce, Gorica, Podgorje, Nova vas in dalje proti Grobelnem! Kakor oreh debela toča je še drugi dan ležala po travnikih, kar ni toča uničila, uničil je vihar. Ljudi poslopje je dosti trpelo. Neki posestniki na hribici je pobilo skoro vsa stekla na hiši. Poprej ako lepi sadonosniki, vinska trta in lepi zeleni travniki, sedaj vse uničeno. Ves up in nada je splavala našemu ubogemu kmetu trpinu po vodi. Sedaj že dežuje cel teden in ljudstvo zdihuje, kaj bo?

— Šoštanjskim volilcem! V četrtek se bo torej pokazalo, ali naj ostane slovenski Šoštanj še naprej v slovenskih rokah, ali pa naj ga dobe v roke nemčurji. Slovenski volilci, na Vas je ležeče, da ohranite slovenskemu narodu njegovo posest, od Vas je odvisna bodočnost Šoštanja. Prepričani smo, da med Vami, možmi pošteni, ne bo neznačajnežev, ki prodajajo svoj narod za milostljiv nasmeh nemčurjskih mogočnejšev, prepričani smo, da med Vami ne bo izdajalca slovenskega naroda, da ni med Vami Judeža Iskarijota. Možje, storite svojo dolžnost in pridite točno in v polnem številu na volišče, da pokažete nemčurjskim neznačajnežem, da stojite trdno na braniku naroda, da Vam je več za Vaš narod, kakor pa za nemčurjski denar! Pridite in pokažite se odlične Slovence in Šoštanj bo ostal slovenski! Živel torej zavedni slovenski volilci, živel slovenski Šoštanj!

— Šoštanj. Danes, 12. junija po noči je nabil volilni odbor, zastopan po Hansu Woschnaggu, v slovenskem jeziku lepake, v kojih obeta 1000 K tistemu, ki mu dokaže, da ima nemška šola res še dolga 40.000 K. Še ni dolgo, da je neki drugi gospod obetal po 200 K za kompromitujoče listine in ko se je zahtevalo, naj denar položi, se je dotičnim „kavalirsko“ umaknil. Tako dolgo, kakor volilni odbor ne dokaže, da je poročilo društva „südmark“ od zadnjih let, v kojih se je vedno naglašalo obupno materialno stanje privatne nemške šole v Šoštanju, neistinito, ostanemo pri naši trditvi, koja pa nikakor ni nesramna laž, ampak zelo resnična resnica. Ako imate res toliko denarja, kakor se bahate, dajte rajši prejšnjega vašega gospoda učitelja rešiti iz njegovega neprijetnega položaja in mu preskrbite vsaj toliko, da mu ne bo treba stanovati v hosti.

— Šoštanj. Agitira se pri nas na vso moč; obljubili so naši nemčurji ravno tako kakor v Celju pri volitvi za okrajni zastop, gotovino, nove kikirje, celo hleve in krave, pravi se celo, da se jim je posrečilo nekaj poštenjakov dobiti v limanice; ker dotičniki najbrž ne vedo, da spada podkupljenje o priliki volitev pod kazenski zakon, naj bo tem potom povedano, da je podkupljenje proti postavi in se kaznuje s stroгим zaporom do 6 mesecev. Naša krivda ne bo, če gredo nekateri zelo imenitni gospodi začasno ričet jest.

— Šoštanj. Oklic, ki ga je izdala šoštanjska nemčurjska stranka, se glasi takole:

„Slavni volilci!

List „Domovina“ od 10. t. m. 1904 piše da ima privatna nemška šola v Šoštanju še K 40.000 dolga.

To je nesramna laž, kajti to šolsko poslopje je popolnoma brez vsakega dolga ter se Vam čast. volilci ni potreba bati da bi imela naša občina za to šolsko poslopje kakšnih dolgov za poravnati.

Taisti, kateremu je mogoče dokazati da bi imela naša nemška šola še nepokritih dolgov dobi od gosp. Hans Woschnagg-a takoj

kron 1000

izplačanih.

Šoštanj, junija 1904.

Za volilni odbor:

Hans Woschnagg m. p.

Preljubi naš gospod Hans Woschnagg, ali nam res mislite izplačati teh 1000 kronic. Vi pravite, da daste tistemu, ki vam dokaže, da ima nemška šola neplačane dolge, 1000 kronic. Predragi Hans, ali imate toliko kronic, kolikor tisočakov bi morali plačati za te dokaze, saj vam to dokaže lahko vsak Šoštanjan in vsak Savinjan. Bodite pametni in dajte svoje tisočake rajši kam drugam, n. pr. poplačajte dolge te nemške šole, saj bi bila vendar večna škoda, ako bi jih zaslužili „bindišarji“ in bi se morale zopet kljuge čistiti okrog raznih gospodov, da se s tem vsaj najnujnejši stroški vaše šole pokrijejo. Pamet, gospod Hans, saj se gre za vaš lastni žep!

— Ogenj. Dne 7. t. m. so se otroci Antona Pavliča v Bučah igrali z vžgalicami ter raztrosili v gospodarskem poslopiju ogenj, ki je uničil isto z vso barno. Pavlič ima 8000 kron škoda. Prostovoljna požarna bramba iz Podčetrka je rešila hišo Pavliča in sosedo Wacha.

— Strela je ubila dne 8. t. m. posestnika Franja Kostanjšeka na Veterniku pri Kozjem. Njegova žena in štiri dninarice, ki so bile zraven Kostanjšeka na njivi, so le omedlele.

— Iz Kozjega. (Slovenski groši bi mu pa dišali) protestantskemu ali luteranskemu gosp. dr. Zirngastu. Ko je prišel veliki Nemec iz nemškutarskega gnezda Vitanja v Kozje, drznil se je na vsa slovenska županstva, drugih tako ni, poslati dopis z zahtevo, naj razglase in razbobnajo pri cerkvah ali na drug običajen način, da je on, g. dr. Zirngast se ponižal v slovensko, katoliško Kozje, in da je pripravljen velikodušno — seveda za plačilo, sprejemati zastopanje tudi slovenskih strank. Čuden nastop tega lutrovskega gospoda! Da bi kak odvetnik se dal po občinah preklicovati, kakor se zemljišča, ki so prišla na boben, sklicujejo, tega dozdej v naših in sploh slovenskih krajih ni bilo navadno. Tudi ne verjamemo, da se to strinja s častjo in dostojanstvom odvetniškega stanu, da na tak kramarski način misli vloviti klijente. Če bi kak slovenski odvetnik nastopil tako pot, ne vemo, kako bi ga pogledala odvetniška zbornica v Gradcu. — Kdaj je kateri slovenski odvetnik tako nizko padel, da bi prosjačl mestni urad celjski, ptujski, mariborski itd., da naznani njegov prihod urbi et orbi? — To več kot čudno postopanje more dati torej le dvojno misliti, ali da si ta odvetnik domišlja, da je njegov prihod tako epohalnega pomena za celi kozjanski okraj, da bodo vsa županstva zapela alelujo nad prihodom tega luterskega mesije, ali pa — kar bo menda prej — da mu njegovi inserati v „strašno“ razširjeni ptujski štajarski „kroti“ niso privabili pričakovanih rajd slovenskih „liberalnih“ kmetov v pisarno z dobrimi denarnimi zalogami. — V „graški tetki“, jamra in jadikuje, — menda že on sam, da slovenski vodje na vse kriplje delujejo, da bi mu eksistenco, obstanek v Kozjem onemogočili. Kako je to bedasto; on se je vendar prišel za nemško stvar bojevat, kot nemški „Vorkämpfer“ v Kozje, torej je moral računati le na občo, izdatno podporo „celega“ nemštva, katerega hoče organizirati in gnati v neizprosem boj za nemško prevlado. Kdo mu je kriv, če je to celo nemštvo v kozjanskem okraju tako piškavo, kakor črviv oreh, in če mu vse to nemštvo, če se tudi pravda na življenje in smrt, ne bo dalo toliko zaslužiti, da bi le mesec dni na leto od tega zaslužka mogel živeti. V takih razmerah bili bi torej seveda slovenski župani dobri za to, da bi velikemu „Nemcu“, širili glas in mu spravljali klijente. — Tak bebec pa ne bode menda nobeden še tako zabit Slovenec. Nekdaj so Slo-

venci kače gojili na svojih preih, ko so se pa kače nažrle in pomnožile, pa so popikale neumne Slovence. Tako je bilo, žal, — nekdanj, tako ne bode nikoli več!

— Grozna budalost graške „Tagespošte“.

Do kakih bedastoč spravi in privede besno sovražstvo zoper Ruse in Slovence nemške časopise, dokazuje številka tega lista od četrtega, kjer si da ta slovonožrski list brzojaviti iz Broda v Galiciji sledečo budalost: Semkaj je prišlo 300 ruskih beguncev, med temi en stotnik in en polkovnik. Slednja sta si koj civilno obleko prinesla. Vsi gredo v Argentinijsko in New York. — Sam ljubi Bog ve, kako da še najdejo nemški listi sploh bralce, ki si dajo take budalosti ponujati, in ki jih še menda verjamejo! Vsakdo ve, da je ruska meja tako po stražah zavarovana, da tako rekoč miš ne more smukniti vun iz Rusije, in notri, tukaj pa kar 300 vojakov pobegne meni nič tebi nič čez mejo. Pričakujemo, da bo čez par dni Gradčanom v veselo iznenadenje „Tagespošta“ prinesla še sledeči telegram: „Onim 300 ruskim vojakom sledil je danes celi ruski polk z vsemi častniki vred, na čelu primahal jim je general sam. Na meji so odložili orožje, polkovo zastavo ter vso vojaško obleko in vse to obesili na ruske mejne kole. Na to so se v samih srajcah podali v mesto Brodi k trgovcem in starinarjem, kjer so vsi dobili civilno obleko. Kakor se čuje gre celi regiment čez Trst v Argentinijsko. Poprej pa se hoče še vsak Rus preskrbeti v Galiciji z ženo, da mu bo ista gospodinjala v argentinskem gospodarstvu.“ — Ta telegram bo šele napravil efekt in našli se bodo med čitatelji tega slavnega graškega lista, ki bodo to vest res verjeli. — S tem je pa ruska vojska od „Tagespošte“ strašno pobita! Heil!

Društveno gibanje.

— Pri veselici „Bralnega društva“ na Dobrni v nedeljo, dne 19. t. m. sodeluje tudi celjska „Narodna godba“. Obširnejše izpregovorimo o tej veliki prihodnjič.

— Učiteljsko društvo za ptujski okraj zboruje vsled sklepa z dne 23. junija t. l. ob navadni uri v šoli Ptujске okolice. P. n. poročevalci o referatu a) so vljudno vabljeni in prošeni, da pridejo poročat. K obilni udeležbi vabi odbor.

— Vabilo na CXXXVI. odborovo sejo „Slovenske matice“ v Ljubljani, v sredo, dne 22. rožnika t. l. ob petih popoldne v društveni pisarni. Spored: 1. Naznanila predsedništva. 2. Potrditev zapisnikov o 135. odborovi seji in o XL. rednem občnem zboru. 3. Volitev predsednika, I. in II. predsednika, blagajnika, ključarjev in odsekov. 4. Tajnikovo poročilo. 5. Eventualia.

Politični pregled.

— Zasedanje češkega deželnega zbora je danes pričelo. Med Nemci in Čehi ne pride do sprave. Ker Nemci ne bodo prenehali z obstrukcijo in Čehi svoje taktike ne bodo spremenili, bo zasedanje skoro gotovo že v soboto zaključeno. V septembru bo baje vlada zopet poskusila sklicati češki deželni zbor.

— Shod za finančno samostojnost Hrvatske v Zagrebu se je sijajno obnesel. Mesto je bilo večinoma v zastavah. Udeležilo se je shoda kakih 15.000 oseb. Predsedoval je Jurij Šimec. Prvi je govoril dr. Derencin zahtevajoč, da naj se združijo vse stranke, da se odpravi nagodba in zagotovi finančna samostojnost Hrvatske. Dr. Vrbanić je pojasnjeval, da je nova nagodba sicer nekoliko boljša od stare, a vendar še vedno jako krivična. Dr. Frank je ostro obsojal ogrsko finančno politiko in zahteval finančno neodvisnost Hrvatske. Govorila sta še realisti Radić in neki socijalni demokrat. Shod je sprejel dve resoluciji; prva zahteva finančno neodvisnost, druga pozivlja na agitacijo za doseg tega namena. Shod se je izvršil v najlepšem miru.

Rusko-japonska vojna.

Najnovejša vest iz Petrograda javlja, da je došla v soboto cela vrsta brzojavk iz Liaojanga, ki vse poročajo, da so Japonci napadli z vso silo s kopne strani Port Artur, a so bili z ve.

likimi izgubami odbiti. Tudi na morju divja boj. Skridlov je v Port Arturju.

Iz Mukdena se brzojavlja, da so Japonci vnovič naskočili portarturške trdnjavo, a so bili krvavo odbiti. Japonske izgube so ogromne. Tudi na morju je japonsko brodovje imelo velike izgube. Japonska armada je trikrat naskočila zunanje utrdbe, a vsakokrat je bila odbita od ruskih desnih baterij. Japonci so se z ogromnimi izgubami umaknili. Zatrjuje se, da je rusko brodovje odplulo iz pristanišča.

Iz Čifu se poroča, da so Japonci brezuspešno naskočili Port Artur, in se dostavlja, da gradé Rusi na Zlati gori nove močne utrdbe, katere so armirali na posebno povelje admirala Skridlova s topovi, ki so bili na ladjah odveč.

Kakor se poroča iz Petrograda, se je odhod na daljni vzток baltiškega brobovja definitivno določil na dan 15. t. m., to je v sredo. Posadka tega brodovja obstoji iz 8000 pomorščakov. Poveljnika tega brodovja bosta admirala Rožestvenski in Enguist.

Rusi se počasi umikajo pred številnejšimi sovražnikovimi četami. Japonci so poleg Siujana in Sajmaci zasedli že tudi več drugih mest in prodirajo z levim krilom svoje armade proti Niučvanu. Tisoče voz je na poti iz Niučvana v Liaojan, da transportirajo velike zaloge iz Niučvana v Mukden. Čm bolj se sedaj Kuropatkin umika, tembolj množi svojo moč, japonsko pa slabi, ker morajo Japonci na raznih krajih. puščati posadke, da si zavarujejo hrbet in strani ter proviantске zveze. Kuropatkin hoče pridobiti pred vsem mnogo časa. Japonski nameni ni, Ruse zasledovati še dalje za Mukden. Zadovoljili bi se s tem, da se polaste južne Mandžurije in Mukdena, kjer so grobovi kitajskih cesarjev.

Ruski kozaki v Koreji prodirajo neprestano proti jugu in že stoje v bližini Gensana. Te dni je precej močan oddelek odrinil iz Kapsana in zavzel neko manjšo mesto južno od Kapsana. Znatni kozaški oddelek se nahaja v Senčenu, dočim so se kozaki umaknili iz Hamhenka, koje mesto so nedavno zasedli. Vsi ti kozaški oddelki se nahajajo za hrbtom japonske armade generala Kurokija.

London, 11. junija. „Daily Expr.“ ima poročilo iz Čifu: Kitajci pripovedujejo, da so v noči na 9. t. m. visoko v zraku severno od Port Arturja videli zrakoplov, ki se je vzdignil iz japonskega tabora. V popolnoma mirnem zraku je stal zrakoplov kakih 3000 metrov visoko. Ko se ga v Port Arturju zapazili, je dal poveljnik pogasiti vse luči, da je bilo mesto s trdnjavami v popolni temi.

Petrograd, 11. junija. Vojaški pisatelj Daracov trdi, da je pri Kinčovu padlo 20 000 Japoncev.

Petrograd 13. junija. „Severno agentstvo“ sporoča, da je bila pri Port Arturju velika pomorska bitka, pri kateri so baje dve veliki ruski in štiri velike japonske ladje bile uničene. Oficijelno ta vest ni potrjena.

London 13. junija. „Standard“ javlja iz Petrograda: Admiral Skrydlov poroča, da je vladivostoško brodovje 7. t. m. prišlo do blizu Port Arturja. 30 milj pred Port Arturjem je naletelo na japonsko brodovje, a ker portarturško brodovje ni prišlo in pristana, se je vladivostoško brodovje umaknilo in se vrnilo v Vladivostok, kamor je dospelo 10. t. m. Je-li bil Skrydlov z vladivostoškim brodovjem ni znano.

(264)

Božjaneskončnaprevidnostjenajinega,
črez vse nama milega sina

BRANKA

po trimesečnem življenju preselila s tega sveta. Dne 14. t. m. ga izročimo na okoliškem pokopališču v Celju ob 8. uri zjutraj materi zemlji.

V ORMOŽU, dne 11. junija 1904.

Tužno žalujejoča roditelja:

Dr. Franc in Kamila Mohorič.

Mesto vsakega posebnega oznanila.

Potrjim srcem naznanjamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem tužno vest, da je poklical Vsemogočni danes ob 1/7. uri zvečer našega ljubega sinčka

VLADIMIRJA

po večmesečni, mučni bolezni, v nežni starosti 9 mesecev k sebi v boljše življenje.

Trupelce dragega, nepozabljivega nam ljubčeka smo položili v nedeljo, 12. rožnika ob štirih popoldne na okoliškem pokopališču k večnemu počitku.

Sveta maša se bode služila za žalujočo rodbino v sredo, dne 15. rožnika ob 7. uri zjutraj v farni cerkvi sv. Danijela v Celju.

V CELJU, dne 10. rožnika 1904.

Minka Jošt,
mati.

Franjo Jošt, revizor,
oče.

Zorán, Rádovan, Dárinka, Mária,
brata in sestrice. (263)

Tužnega srca javljamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem žalostno vest, da je naš preljubljeni soprog, oziroma stric in svak, gospod

Vinko Šorn

c. kr. oficijal v pok., lastnik voj. zasluž. križca, kolajne za zasluge ter jubilejne kolajne

po kratki in mučni bolezni, previden s svetotajstvi za umirajoče, danes ob pol 12. uri dopoldne v 57. letu svoje starosti mirno v Gospodu preminil.

Pogreb bode v ponedeljek, dne 13. t. m., ob 5. uri popoldne iz mrtvašnice v Gizelini bolnišnici.

Sveta maša zadušnica se bode brala v torek, dne 14. t. m., v mestni župni cerkvi v Celju.

Blagega rajnika priporočamo v spomin in molitev.

V CELJU, dne 11. junija 1904.

Žalujejoči ostali.

Zahvala.

Za nebrojne dokaze ljubeznivega sočutja, ob smrti preljubljenega soproga ozir. očeta. strica in svaka gospoda

VINKOTA ŠORNA

kakor tudi za toli častno spremstvo k zadnjemu počitku se vsem najiskrenejše zahvaljujemo.

Posebno se zahvaljujemo prečastiti duhovščini kakor tudi vsem sorodnikom in prijateljem za mnogobrojno udeležbo zadnjega spremstva.

CELJE, dne 13. junija 1904.

(265)

Žalujejoči ostali.

Loterijske številke.

Trat, dne 11. junija 1904: 82, 59, 68, 85, 71.
Linc, „ „ „ 13, 88, 65, 32, 27.

Trgovski pomočnik in vajenec

še takoj sprejmeta v trgovini mešanega blaga

(258)

S. F. Sehalik v Sevnici.

3-2

Dražbanje posestva v Zrečah.

Dne 25. junija letos ob 8. uri zjutraj se bo pri c. kr. okrajnem sodišču v Konjicah potom očitne dražbe prodajalo sedaj gospodu Valentinu Rušnik v Zrečah pripadajoče imetje, namreč: žaga in posestva v okolih Gornje Zreče, Stranice, Preloge, Skalice, Gornje Grušovje.

Poslopja so v najboljšem stanju, a zemljišče je po imenovanih krajih znano kot najboljše. Da se pa tudi manj premožnim ljudem omogoči, da potom dražbe lahko po ceni pridobijo izvrstna zemljišča, zavoljo tega se bodo poslopja in pa zemljišča prodajala po primerljivih razdelkih ali kosih. Razven tega dovoli prodajalec lahke pogoje glede plačila.

Vse druge podrobnosti se zvejo pri c. kr. okrajnem sodišču v Konjicah, ali v pisarni odvetnika gospoda dr. Ledererja v Konjicah, ali pri oskrbniku gospodu Tomažu Jurša v Zrečah. (251) 3-3

Slovite žveplene toplice na Hrvatskem

Varaždinske toplice

železnična, poštna in brzojavna postaja

ob Zagorski železnici (Zagreb-Čakovec)

Najvišje odlikovanje topliške razstave, Dunaj 1903.
Velika zlata kolajna in častni znaki razstave.

Analiza po dvor. svetniku profesorju dr. Ludvigu I. 1894. 58 stopinj Celzija vroč vrelc, neprekošen po svojem učinku pri mišičnem in sklepnem revmatizmu, trganju, vnetjih in kostolomih, putiki, neuralgiji, ischiji itd., ženskih boleznih, kožnih in skrivnih boleznih, kronični ledvični bolezni, mehurnem katarju, škrofeljnih, rhachitis, kovinski dyskrasiji, kakor zastrupljenju s svincom in živim srebrom itd., itd. pri boleznih v požiralniku, prsih, jetrih, pri želodčnih bolečinah, hāmorrhoidih itd.

ELEKTRIKA. * MASAŽA.

Zdravilišče z vsem komfortom, vodovodom, pripravi za zdravljenje z mrzlo vodo s tušom in po Kneippovem načinu, celo leto odprto; sezona traja od 1. maja do 1. oktobra. Velik, krasen park, obsežni nasadi, lepi izleti. Stalna topliška godba, obstoječa iz članov zagrebške kraljeve opere. Plesne zabave, koncerti.

Na postaji Varaždinske toplice pričakuje gostov vsak dan omnibus. Na razpolago so tudi posebni vozovi in se vljudno prosi, da se dotične naroči naprej pri upravi toplíc.

Zdravniške podatke daje topliški zdravnik dr. A. Longhino.

Prospekte in brošure razpošilja gratis in franco
(168) 12-5

uprava toplíc.

Pisalni stroji.

P. n.

Slavnim uradom, pisarnam, odvetnikom, notarjem, podjetnikom in trgovcem vljudno naznanjam, da sem prevzel zastopstvo za Spodnje-Stajarsko in Kranjsko

Remington Sholes pisalnih strojev

ter da imam v zalogi vse potrebščine za pisalne stroje kakor raznovrstni kancelijski in pismeni papir, barvani papir (Kohlenpapier), barvane trakove raznih znamk, za kopiranje in navadno pisavo v vseh barvah, razne barve za pisalni stroj, blazinice za barvo, priprave za zbiranje pisem itd. po originalnih tovarniških cenah proti gotovini ali po povzetju zneska. Vsa naročila za te kraje izvršuje samo moja trgovina.

Ker sem z navedenimi predmeti vedno bogato založen, lahko cenjenim odjemalcem vsikdar točno postrežem.

Z odličnim spoštovanjem

D. Hribar

trgovina knjig, papirja
in pisalnih potrebščin

Celje

Štajarsko.